

Συζήτηση με το γέροντα Θαυδαίο για τις ψυχές των κεκοιμημένων

Ερώτηση: Πάτερ, τι μπορείτε να

μας πείτε για τις ψυχές των κεκοιμημένων;

Απάντηση: Δεν πρέπει να θρηνούμε για τους νεκρούς, αλλά να προσευχόμαστε φλογερά ώστε ο Θεός να αξιώσει τα αγαπημένα μας πρόσωπα, που έχουν «αναχωρήσει», να συγκατοικήσουν με τους αγγέλους. Αυτό είναι ότι θέλει Εκείνος από μας. Οι θρηνωδίες δεν μας βγάζουν πουθενά. Ο θρήνος ενδέχεται να αποβεί όχι μόνο βλαβερός για τη δική μας υγεία, αλλά και ενοχλητικός για την ειρήνη που έχει χαρίσει ο Κύριος στην ψυχή του αγαπημένου μας προσώπου.

Πρέπει να προσευχόμαστε για τους αγαπημένους μας. Δεν πρέπει να είμαστε θλιμμένοι και απελπισμένοι. Η εξεζητημένη θλίψη για τους αγαπημένους που έφυγαν από αυτό εδώ τον κόσμο, δεν είναι χριστιανική πράξη, αλλά πράξη που φανερώνει έλλειψη Θεού. Σ' αυτή τη ζωή προετοιμάζουμε τον εαυτό μας για την αιώνια ζωή. Πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για καθετί και να ευχαριστούμε τον Θεό που πήρε την ψυχή των αγαπημένων μας νεκρών κοντά Του.

Αν έφυγαν από τούτο τον κόσμο, χωρίς να έχουν μετανοήσει, πρέπει να προσευχόμαστε να τους συγχωρήσει ο Θεός τις αμαρτίες. Πρέπει να κάνουμε πράξεις ελέους στο όνομα τους και στη μνήμη τους, για την ειρήνη της ψυχής τους, και ο Θεός θα αποδεχθεί τέτοιες ενέργειες αγάπης.

Μόνο ο Κύριος μπορεί να ελευθερώσει μια ψυχή από τα δίχτυα των λογισμών που την παγίδευσαν σ' αυτή εδώ τη ζωή και που την κρατούν ακόμα δέσμια στην αιωνιότητα. Μόνο ο Θεός μπορεί να ελευθερώσει μια τέτοια ψυχή. Επομένως

πρέπει να προσευχόμαστε για τους αγαπημένους μας κεκοιμημένους. Είναι το περισσότερο που μπορούμε να κάνουμε: να προσευχόμαστε να δώσει ο Θεός ανάπαυση στην ψυχή τους, και να δίνουμε τα βαπτιστικά τους ονόματα στους ιερείς και τους ιερομόναχους, που τελούν θεία Λειτουργία καθημερινά, για να τους μνημονεύουν και να προσεύχονται για την ψυχή τους.

Κάποιος πλησίασε κάποτε τον επίσκοπο Νικόλαο (Βελιμίροβιτς) και τον ρώτησε: «Θα σωθούν οι ψυχές των αμετανόητων αμαρτωλών;». Εκείνος απάντησε, «Ναι, αν βρεθεί κάποιος που να προσευχηθεί γι' αυτές. Είναι εξαιρετικά ευεργετικό αν γίνει σαρανταλείτουργο γι' αυτές και αν, μετά από αυτό, κάνει κανείς μια δωρεά στην Εκκλησία, ώστε να συνεχιστεί η μνημόνευση τους στη θεία Λειτουργία». Η Λειτουργία είναι, απ' όσο ξέρουμε, μια θυσία στον Γολγοθά. Αυτό σημαίνει ότι ο ίδιος ο Κύριος θυσιάζεται στη θεία λειτουργία. Όταν ο ιερέας εξάγει από το πρόσφορο τις μερίδες για τους τεθνεώτες και κεκοιμημένους, και αφού λάβει τη θεία Κοινωνία, λέει, «Άπόπλυνον. Κύριε, τα αμαρτήματα των ένθάδε μνημονευθέντων δούλων σου τω Αιματί σου τω άγίω».

Όπως βλέπετε, αυτή είναι η τελειότερη προσευχή και η μεγαλύτερη θυσία που μπορούμε να προσφέρουμε για τους αγαπημένους μας που έχουν αναχωρήσει για τον Θεό.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΓΕΡΩΝ ΘΑΔΔΑΙΟΣ. ΟΙ ΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΘΟΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Πηγή: agioritis.pblogs.gr